

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ

Γιατί η γυναίκες των Μουσουλμάνων σκεπάζουν το πρόσωπό τους. Ο Προφήτης και ο δούλος του Ζαϊντ-μπέν-Χάρεθ. Ο Μωάμεθ πέφτει στον πειρασμό. Ένα φριχτό δράκμ. Μιά άφοσιωμένη καρδιά. Πώς έγραψε μια προσθήκη στο Κοράνι. Η θυσία του δούλου. Η γενναιοφυχία του Μωάμεθ, κλπ. κλπ.

Ξέρετε γιατί η Όθωμανίδες φορούν ή μάλλον φορούσαν—γιατί ο Κεμάλ τόν κατηγορησ—το φρετζέ; άσφαλός όχι. Ύπαρχε σχετικώς μιá άραβική παράδοσις, μιá παράδοσις ή όποια αναφέρεται σ' έναν έρωτική περιπέτεια του Μωάμεθ. Όταν ο Μωάμεθ άρχισε τή κήρυγμα τής καινούργιας θρησκείας του, δέν απέκτησε με μιás πολλούς μαθητός. Μόλις και μετα βίας τόν ακολουθήσαν στην άρχή οι συγγενής του. Στά-στιά όμως οι μαθηταί του πολλαπλασιάστηκαν και τή κήρυγμα του Προφήτου άρχισε να διαδίδεται.

Άπ' όλους όμως αυτούς τούς μαθητάς του Μωάμεθ ένας διακρίθηκε ιδιαίτέρας για τήν άφοσίωσή του πρός τή διδασκαλί του και τόν ένθουσιασμό του για τή διδασκαλία του. Ο μαθητής αυτός λεγόταν Ζαϊντ-μπέν-Χάρεθ, κατήγετο από τή Συρία και ήταν αιχμάλωτος πολέμου. Άλλ' αιχμάλωτος πολέμου εκείνη τή εποχή έζημυαν δούλους. Γι' αυτό και ο άμοιρος Ζαϊντ-μπέν-Χάρεθ έστρεψε όλη τή φλόγα τής σκλαβωμένης ζωής του στην ιερή διδασκαλία του Προφήτου σ' ένα καταφύγιο. Έδωχώ, όμως πού ο πρώτος κύριος του Ζαϊντ ήταν φίλος του Μωάμεθ και έτσι μιá μέρα τόν έδώρησε σ' αυτόν. Ο μπέν-Χάρεθ έπηρεσε λοιπόν στο σπίτι του προφήτου και νέου κυρίου του και από τότε δέν έννοουσε να ξεκολληθή από κοντά του. Τόσο πολύ, ώστε όταν κάποτε ο πατέρας του έπληξε στη Μέκκα από τή Συρία με χρήματα για να τόν έξαγοράσει, ο Ζαϊντ δέν έδέχθηκε με κανέναν τρόπο να φύγη κοντά από τόν άφέντη του. Αυτός πάλι τόσο πολύ συγκινήθηκε από τήν άφοσίωσή του δούλου και μαθητού του, ώστε τόν έκανε θετό υιό του.

Ύστερα από λίγον καιρό ο Ζαϊντ παντρεύτηκε μιá άριστοτάτη κόρη πού λεγόταν Ζαϊνάμπ. Έγινε τότε ένα δικό του σπίτι και εγκαταστάθηκε εκεί με τή γυναίκα του.

Περνούσε έτσι εδικοχόμενο; και έκαμνε συχνά τή «ναμάζ» του και εδχαριστούσε τή Θεό για τήν έντυχία του, όταν συνέρη κάτι, τή όποιο υπέρβαλε τόν πιστό Ζαϊντ σ' μιá σκληρή δικαιοσύα.

Μιá μέρα ο Μωάμεθ έπηρε βιαστικός στο σπίτι του Ζαϊντ, γιατί τόν χρειαζότανε για κάποια δουλειά. Καθώς όμως έκαμε να μη μέσα, αντίκρισε ξαφνικά ένα θέαμα πού τόν κατεράξε αυτόν, τόν άγιο Προφήτη! Η όραία Ζαϊνάμπ νομοίτανε εξαπλομένη σ' ένα ντριάν. Έτσι όπος ήταν, ή ώμορφιά τής άστραφτε. Οι άκούτες τού θεομού ήλιου τής Άραβίας πού έπεφαν επάνω τής έχρυσίζαν τα πλέυσια μαλλιά τής και έκαναν μιá ρόδινο τή χρώμα του προσώπου τής..

Ο Μωάμεθ καταμαγευθήκε. Έπλησίασε, όταν έβλεπε ή γυναίκα του Ζαϊντ εξύπνησε από τή θούρω πού ήχε κάμει εκείνος. Τό λογικ του Προφήτη σκοτίσθηκε τότε και σομιάστηκε πρός στά πόδια τής και τής έξομολογήθηκε τόν έρωτά του.

Η Ζαϊνάμπ όμως άγαποούσε τόν άνδρα τής. Και όταν άργότερα ο Ζαϊντ έγύρισε στο σπίτι του, τού φανερώσε τή φοβερό μυστικό: ο Προφήτης τού Θεού ήταν έρωτευμένος μαζί τής; ήθελε να τήν κάμη γυναίκα του!

Η άποκάληψ αυτή, συνειραψε κυριολεκτικά τόν πιστό μαθητή. Όλη τήν ημέρα ήταν σκεπτικός, στενωχωρημένος. Τι έπρεπε να κάμη; Καταλάβαινε πως ή γυναίκα του θά γινόταν αιτία για νά μισθή με τή διδασκαλί του. Άλλ' αυτό του έτα- έτα δέν έχωφροσε στο μυαλό τού άφοσιωμένου Ζαϊντ.

Τό βράδυ ή ίδια άγνομία εξακολούθησε. Άλλά τή πρωί τής άλλης ήμέρας ο Ζαϊντ είχε λάβει πιά τή απόφασή του: θά έχώριζε από τή γυναίκα του, τήν όραία Ζαϊνάμπ, τήν όποια ώτίσσο αγαπούσε τόσο πολύ, κοντά στην όποια είχε βρει τήν έντυχία του. Αυτό άπαιτούσε ή άνάγκη, αυτό θά έπρεπε να κάμη για να μείνη άγαπημένος με τή Μωάμεθ. Άλλη μιá φορά είχε θυσιάση τήν ένθεωρία του γι' αυτόν. Τώρα θά έθυσιάζε και τή μόνη του έντυχία στον κόσμο.

— Αυτό, αυτό πρέπει να κάμω, έπανελέβησε μέσα του ο φτωχός πιστός.

Θά προσπαθούσε να πνίξη μέσα στην καρδιά του τόν πόνο πού θά έννοουθε, βλέποντας τήν αγαπημένη του Ζαϊνάμπ γυναίκα ενός άλλου. Άλλά στον άλλον αυτόν θά έμενε άφοσιω-

μένος, γιατί έπίστευε σ' αυτόν! Έσκηόθηκε και έπηρε άποφασισμένος για να βρη τή Μωάμεθ. — Έβρω τί συνέβη, τού ελεε. Η γυναίκα μου πού τά ελεε δια! Και με δάκρυα στα μάτια ελεε στον Προφήτη τήν απόφαση στην όποια είχε καταλήξει.

Ο Μωάμεθ τόν άκουε και τόν έκύνταζε πολλή ώρα σιωπηλός. Βαθειές σκέψεις επάλευαν ή μιá με τήν άλλη μέσα στο κεφάλι του. Είχε άγαπήσει, είχε ποθήσει άληθινά τήν όραία Ζαϊνάμπ. Τώρα όμως όλος αυτός ο πόθος του έβρινε έμπαρός στο ψυχικό μαρτύριο πού έννοουθε πως συνέβαινε μέσα στην καρδιά του πιστού μαθητού του.

Στό τέλος όμως στα μάτια του έλαμψε ή άποφασιστικότητα. Δέν ελεε τίποτε, άλλ' έπηρε από τή χέρι του Ζαϊντ και μαζί έβγηκαν έξω...

Σέ λίγο εφθασαν στο σπίτι του μαθητού. Ο Προφήτης άνοιξε τήν πόρτα και μπήκε μέσα. Πίσω του έρχότανε ο Ζαϊντ. Η Ζαϊνάμπ παρουσιάσθηκε μπροστά τους. Και τότε ο Μωάμεθ τήν έπλησίασε, έτράβηξε τόν πέπλο πού φορούσε τόν κεφάλι τής, όπως όλες οι γυναίκες τής Άραβίας τότε, τόν κατέβασε λίγο και μ' αυτόν έσκέπασε τή προσώπότης. Έπειτα τήν έτράψε στην άγκαλιά του Ζαϊντ κ' έβρινε βιαστικά.

Όταν έγύρισε στο σπίτι του, εκάθησε άμέσως κ' έγγραψε στο Κοράνι τόν μιá καινούργια μυστικό: Ποτέ μιá γυναίκα πιστού δέν πρέπει να δείχνη τή προσώπη της σ' ένα ξένον άνδρα.

Μιá δάκρυα στα μάτια ελεε στον Προφήτη τήν απόφασή του...

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΛΛΟ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΑΘΙΓΓΑΝΟΙ

Οι «γλωσσασμύνοτες» νομίζον ότι προσφέρουν ύπηρεσία στο γλώσσα μεταβάλλοντας τή λέξη «Ατσιγγανός» σε «Αθιγγανός».

Η λέξη «Ατσιγγανός» κατ' αυτούς άνηκε στη χροδια γλώσσα, επειδή περιέχει τήν «κακόχησον»—κατ' αυτούς έπίσης—συλλαβήν «τσι». Γι' αυτό τήν άντικαθιστούν με τή «έξηγησιωμένην» συλλαβήν «θι».

Και όμως, άλλο εινε τή «Ατσιγγανός» και άλλο τή «Αθιγγανός». Η δυο αυτές λέξεις έχου έντελώς διαφορετική σημασία ή μιá από τήν άλλη.

Ατσιγγανοί ή Τσιγγανοί, εινε οι γνωστότατοι μας γύφτοι, οι φερέκοι πλάνητες, πού όπου γης εκεί και τάφος τους, τ' άφρόνισια αυτά πούλια, πού καθώς λει και τή Ευάγγελιο «ούτε σπείρουσαι, ούτε θερίζουσαι, ούτε συνάγουσαι εις άποθήκας...»

Η άπότερη καταγωγή τών προσφιλών μας αυτών γύφταν εινε Ίνδική. Από τής Ίνδιες επέδραμαν οι προπάτορές τους και έσοκρπισαν στην όψηλιο τούς λαμπρούς άπογόνους τους.

Η λέξη «Αθιγγανός» έχει άλλη έντυμολογία και έντελώς άλλη σημασία: Παράγεται από τή ρήμα θιγω—θιγγάνω, πού σημαίνει έγίζω κλπ. «Αθιγγάνους» έλεγαν οι Βυζαντινοί τούς αίρετικούς Παυλικιανούς, επειδή απέφευγαν να θιγύν, να «θιγγάνουν» ό,τι τούς έδιναν οι Όρθόδοξοι. Όπως λέει κάποιος χρονογράφος Βυζαντινός: «Μή θέλοντες τινί προσεγγίσει και ούδέν παρ' άλλου λαμβάνοντες».

Τούς «Αθιγγάνους» αυτούς οι Βυζαντινοί τούς άποκαλούσαν και «Αστάτους». Διότι ενώ ήταν αίρετικοί και εικονοκλάσται, όταν καταδιώκονταν από τή επίσημο όρθόδοξο κράτος, άπεκέρυσσαν τής ιδέες των και έλεγαν ότι ήταν όρθόδοξοι. Δέν ελιχαν δηλαδή καμμιá σταθερότητα ως προς τής θερησκευτικέ τους άντιλήψεις, ήταν άστατοι.

Ταυτά ως πρόσ... τήν άποκατάστασιν τής... ύπολήψεως τών «Ατσιγγανών».

